

LES NOTES DE MIGUEL RIPOLL

Ni dia, ni lloc, ni comarca

Enciclopèdia.cat diu que el pintor Modest Cuixart va morir el 8 de gener del 2008 a Palafrugell i que la vila pertany a l'Alt Empordà. Una, el pintor va morir a Palamós. Dues, Palafrugell, com Palamós, pertany al Baix Empordà. I tres, no va morir ni el dia 8, ni el mes de gener, ni l'any 2008, sinó el 31 d'octubre del 2007. A l'apartat del web dedicat a la versió anglesa dels articles ("Encyclopaedia"), el pintor encara no s'ha mort.

President del Barça de 12 anys

Enciclopèdia.cat diu que Agustí Montal i Costa (Barcelona, 5 d'abril del 1934), fill d'Agustí Montal i Galobart, "fou president del FC Barcelona en el període comprès entre el 1946 i el 1953" i que, quan fou president del club el 1969, "tornà a ser elegit". És a dir, que va presidir el Barça quan només tenia 12 anys, qui sap si encara no fets. Com diu l'article dedicat a Agustí Montal i Galobart (Barcelona, 1906-1964), fou el pare qui "el 1946 fou elegit president del Futbol Club Barcelona, que dugué a una etapa d'esplendor (contractació de L. Kubala, temporada de les cinc copes, etc)" i "cessà el 1953". Montal i Costa, segons *Enciclopèdia.cat*, fou nomenat president del consell d'administració del Grup Enciclopèdia Catalana el 2003 i el 2006, del patronat de la Fundació Enciclopèdia Catalana.

The lord of Puerto Rico

L'espai radiofònic "El lloro, el moro, el mico i el senyor de Puerto Rico", assegura la versió anglesa de l'article d'*Enciclopèdia.cat* dedicat a Quim Monzó, es deia "El lloret, el moro, el mico and the lord of Puerto Rico".

Kosovo, al dia; el Barça, no

Enciclopèdia.cat, que ja ha incorporat la independència de Kosovo, encara no ha inclòs, ni en català ni en anglès, la segona copa d'Europa guanyada pel F. C. Barcelona el 2006.

Un líder d'ERC recorda el terror revolucionari, tal com el va consentir la Generalitat de Catalunya

Les Patrulles de Control creades per la Generalitat de Catalunya durant la Guerra Civil amb l'objectiu de posar fi al terror anarquista van donar més poder als revolucionaris. Faistes i comunistes se'n van fer els amos. Un dia, mentre es feia un judici al convent de Sant Elies, el comunista Salvador Gonzalez va entrar a la sala i, encarant-se amb la víctima i el tribunal, els digué: "No veieu que només cal mirar-li la cara per veure que és un feixista?" i, traient-se la pistola, el matà allà mateix.

Els historiadors que encara ara diuen que els revolucionaris que robaven i assassinaven eren uns incontrolats que deshonraven el lloable ideal revolucionari, haurien de llegir les memòries de Joan Pons i Garlandí (l'Espluga Calba, les Garrigues, 1898-Montpeller, 1967), que publica Edicions 62 amb el títol *Un republicà enmig de faistes* i que durant molts anys havien romàs inèdites. Els aparentment incontrolats tenien caps que formaven part d'organismes de la Generalitat. Així, el líder faista Aurelio Fernández mai no donà compte de l'actuació del departament d'investigació que dirigia ni al Comitè Central de les Milícies Antifeixistes ni al govern de la Generalitat.

"Investí d'autoritat i poder -escriu Joan Pons- tota la gamma de malfactors escampats arreu del país, que tants estralls produïren a tantes famílies i que foren l'origen del descrèdit de la causa republicana més enllà de les nostres fronteres." La feina de devastació i descrèdit, cal reconèixer-ho, diu el republicà, la va fer amb l'ajut de republicans i catalanistes, que "per fatxenderia, o portats per l'ambient propi d'una guerra civil -tal vegada també per convicció- li van facilitar la tasca demolidora i criminal". Però també els comunistes feien la seva revolució. Salvador Gonzalez exercia la seva tasca de robatoris, decomissos i desaparicions des de l'Hotel Colón i el Círcol Eqüestre.

Joan Pons i Garlandí, fundador d'Esquerra Republicana de Catalunya que durant la Guerra Civil ocupà diversos càrrecs dins els organismes de seguretat autonòmics, explica com se la campaven els anarquistes i comunistes reconeguts pel govern de Companys, però també critica polítics republicans, com ara Jaume Miravittles, secretari general del Comitè Central de les Milícies Antifeixistes de Catalunya. Segons Joan Pons, Miravittles havia de redactar el reglament del comitè, però no ho va fer. Sense reglament, diu Pons, cada departament anava a la seva i la FAI va actuar sense cap sentit de responsabilitat, i amb una gran deslleialtat cap a la Generalitat.

Pons reporta, amb molts exemples, el clima de terror que van imposar els revolucionaris, amb Patrulles de Control o sense, ja des dels seus despatxos. Un cas. Una noia va presentar-se al despatx d'Aurelio Fernández amb la intenció d'aconseguir l'alliberament del seu promès, detingut de Sant Elies. El líder anarquista li va dir que si feia l'amor amb ell aconseguiria el seu propòsit. La noia va accedir-hi i, en anar-se'n, Aurelio Fernández li va dir que el seu promès era mort.

Constitució del Comitè Central de les Milícies Antifeixistes de Catalunya. Joan Pons és el primer per l'esquerra.

Lluís Bonada